

eller derover, samt alle håndværksmestre, der ikke i uvæsentligt omfang har arbejde ved opførelse eller reparation af bygninger, pligt til at give oplysninger om hovedposter inden for deres privatforbrug, herunder også udgifter til privatmedhjælp, større anskaffelser af løsøre el. lign.?"

Poul Møller: Efter at jeg havde stillet det spørgsmål, som er sat på dagsordenen i dag, har den højtærede finansminister udsendt en meddelelse, hvoraf det fremgår, at den i spørgsmålet omtalte bekendtgørelse af 6. januar i år skal forstås i overensstemmelse med kontrolloven, således at regnskabspligtige personer ikke skal give oplysninger om hovedposter i deres privatforbrug. Jeg skal derfor tillade mig at tage spørgsmålet tilbage, men vil dog gøre den bemærkning, at jeg har fundet, at den pågældende bekendtgørelse både var uheldigt formuleret, uklar og også uforståelig for almindelige skatteborgere.

Finansministeren (Kampmann): Jeg takker det ærede medlem, fordi spørgsmålet er taget tilbage; jeg havde så i og for sig ikke behøvet at svare. Men da det ærede medlem udtalte, at bekendtgørelsen var uheldig og uforståelig for skatteborgerne, må jeg dog sige, at jeg er lidt enig i, at den har været svær at forstå for skatteborgerne, og derfor har jeg udsendt en meddelelse derom. Men det ærede medlem er jurist, og jeg havde troet, at det ærede medlem egentlig godt kunne have forstået den.

Formanden: Spørgsmålet er taget tilbage og udgår dermed af forhandlingen.

Af *Henry Christensen* til finansministeren:

„Er oplysningerne om, at man på Risø atomforsøgsstation har betalt en merpris på ca. 200 000 kr. for at fremskynde bygningen af et enkelt reaktorhus, rigtige?"

Finder finansministeren denne disposition økonomisk forsvarlig?"

Henry Christensen: Det er meget store beløb, der i disse år strømmer gennem de offentlige kasser til anlægsudgifter og investeringer. Pengene til disse udgifter henter

det offentlige fra borgerne gennem afgifter, skatter, tvangslån, og hvad det alt sammen hedder. Den private investering ude i de enkelte virksomheder får tilsvarende ringere vilkår.

Om en del af disse offentlige investeringer er der enighed; om en hel del andre hersker der stor strid. Men der burde i alt fald herske den absolut største enighed om, at det offentlige har ganske særlige forpligtelser til at være påpasselig og strengt økonomisk med hver eneste krone, der gives ud. Det gælder stadig, at det offentlige henter sine penge fra arbejderen og landmanden, fabrikanten, og hvem det ellers kan være; men den offentlige institution mangler det personlige økonomiske ansvar, der i de personlige virksomheder er hoveddrivkraften til sikring af den økonomiske sundhed.

En af disse års store offentlige investeringsopgaver er netop Risø atomforsøgsstation. Der er her stillet en bevilling på 100 mill. kr. til rådighed. Der er mange penge at få herredømme over. Det svar, jeg i sidste uge fik af den højtærede finansminister, og hvori han udtalte, at han fandt det økonomisk forsvarligt at anvende 5 600 kr. til en flagstang og 35 000 kr. til den omtalte hundegård, har i hvert fald ikke skabt tillid til finansministerens vurderingsevne med hensyn til, hvad der er økonomisk forsvarligt med offentlige midler.

Det er derfor med så meget desto større bekymring, man nu følger de oplysninger om økonomiske dispositioner på Risø, der i øvrigt kommer frem, og det er grunden til, at jeg har set mig nødsaget til på ny at spørge finansministeren om en af de forefundne dispositioner.

Det fremgik af dagspressen kun et par dage efter, at vi havde haft det sidste spørgsmål her, at man ved et af byggeforetagenderne havde udskudt et tilbud, der var ca. 200 000 kr. lavere end det, der blev antaget, ikke fordi det ikke stammede fra en førsteklasses entreprenør, men angivelig med den begrundelse, at man ved det ca. 200 000 kr. dyrere tilbud sikrede, at bygningen blev færdig 18 dage tidligere end ved det billigere. Er dette rigtigt, og var denne tidsfrist på de 18 dage virkelig 200 000 kr. værd? Kunne denne merudgift